

man kan holde sig baade til Krigsministeren, og efter Omstændighederne, om man vil, ogsaa til Finantsministeren, men jeg veed tillige, at, naar der er Spørgsmaal om at holde sig til en Minister for en saadan Mangel paa Efterlevelse, saa bør det tillige komme under billig og retfærdig Overveielse, om der er tilstrækkelige Undskyldningsgrunde for vedkommende Minister for ikke at have kunnet holde sig Lovens Forskrifter efterrettelig, og Grundlovens Forskrifter i den Henseende fordre ikke mere end enhver anden Lov det, der under de givne Forhold kan paavises at have været muligt. Nu har min ærede Collega selv indrømmet, at der i Henseende til Krigsministeriets hele Regnskabsvæsen er Mangler, som han ønsker afhjulpne; det, der altsaa i sin Tid vil være Spørgsmaal om at oplyse, er ikke, om der er saadanne Mangler — de ere indrømmede —, men det, hvorfor Beviisbyrden maa paahvile Vedkommende, er, om saadanne Mangler have kunnet være afhjulpne midt under en Krig. Jeg troer, at man, naar man vil være nogenlunde billig, maa see hen til, at i alle Lande, hvor man har ført Krig, har det altid været overmaade vanskeligt for Regjeringen, medens Krigen har staaet paa og i den nærmeste Fremtid derefter at kunne faae aflagt Regnskab i den tilbørlige Orden, og navnlig saa hurtigt, som man maatte ønske. Det vilde, saavidt jeg veed, have været noget Uørt, om Krigsministeren her i Landet skulde have været istand til at aflægge sit Regnskab for den umiddelbar forbigangne Tid paa samme Tid som de civile Ministerier. Jeg finder den ærede Interpellants Forespørgsel, navnlig i hans Stilling som Statsrevisor, ganske berettiget, og jeg finder det ligeledes berettiget, at Rigsdagen forbeholder sig alt Fornødent i Henseende til, at Regnskabet ikke er aflagt i rette Tid, men jeg finder det derimod ikke berettiget, og maa i den Henseende forbeholde Regjeringen alt Fornødent, naar man af den Omstændighed, at en formel Forskrift ikke er opfyldt, med Bestemthed slutter, at vedkommende Minister ogsaa i Realiteten skulde have paadraget sig et betydeligt Ansvar. Det vil i sin Tid, naar først Regnskabet foreligger, komme under nærmere Drøftelse, hvorvidt de Grunde, som have

forarsaget, at det ikke i rette Tid er fremkommet, kunne siges at være tilstrækkelig Undskyldende for at dette ikke er skeet, men jeg troer ikke, at den ærede Interpellant kan vinde videre ved at urgere dette Spørgsmaal paa Sagens nuværende Standpunkt.

Nothe: Jeg troer ikke, at den ærede Finantsminister med Grund vil kunne sige, at jeg under denne Sag har indblandet Spørgsmaal, som ikke være den vedkommende; jeg har kun oplyst de Omstændigheder, som fandt Sted med Hensyn til denne Sag, saaledes som de stille sig for mig, og saaledes som jeg troer, at de med god Grund have stillet sig for mig, og jeg har, som jeg gjentagende har sagt, netop troet det rigtigt at fremhæve de Omstændigheder, som for den ærede Ministers eget Vedkommende maatte gjøre det ønskeligt, at denne Sag fremskyndes saameget som muligt. Jeg har ikke selv udtalt nogen Anklage imod Ministeriet i den Henseende; jeg har blot berørt hvad der er blevet sagt og hvad der med en vis Grund har kunnet siges. Naar den ærede Finantsminister siger, at det skulde være min Opgave at paavise, at det havde været umuligt at afflutte og opgjøre Regnskabet, saa troer jeg vistnok, at den ærede Finantsminister ved nærmere Overveielse selv vil indrømme, at det ikke er min Opgave, men netop den ærede Finantsministers egen Opgave at paavise, at det har været umuligt, og det er saaledes ikke fuldkommen berettiget at vælte Beviisbyrden over paa mig (Hør!). Naar den ærede Minister meget aabent, som jeg erkender, har tilstaaet, at der i denne Henseende fandt en Forseelse Sted, eller, som han endog sagde, en Mangel af fuldkommen Opfyldelse af Grundlovens Forskrifter, hvilket jeg ikke engang har gjort gjældende, da jeg ikke seer, at der i Grundloven staaer nogen aldeles bestemt Forskrift om, naar Regnskabet skal være aflagt, saa troer jeg ogsaa, at han derved fuldkommen har erkendt, at det er hans Opgave at retfærdiggjøre denne Mangel, og at det derimod ikke er min Opgave at paavise, at det har været umuligt at gjøre det, som foreskrives i den Henseende.

Finantsministeren: Jeg troer ikke, at jeg kan have gjort mig skyldig i den Misfor-